دستور ۱۵ شعبان ۱۳۹۶ (۱۳۵۵/۰۵/۲۱)
حضرت حاج سلطانحسین تابنده بیدختی گنابادی رضاعلیشاه ثانی طاب ثراه

بسم الله الرّحمن الرّحیم و به نستعین

هو
۱۲۱

خدمت آقایان اخوان سلام عرض و توفیق همه را از خداوند خواستارم و چون تذکّر برای مؤمنین نافع است که فرموده: **وَ ذَكِّرْ فَإِنَّ ٱلذِّكْرى تَنْفَعُ ٱلْمُؤْمِنِينَ**[۱] و به اضافه بسیاری از اخوان مبتدی می‌باشند لذا مطالب زیر تذکّراً عرضه داشته می‌شود:

۱. از حضور در جلسات فقری لیالی جمعه و دوشنبه که در همهٔ ازمنه مورد توجّه بزرگان بوده غفلت نکنند و قدر بدانند و هر کاری داشته باشند حتّی الامکان در آن موقع ترک کنند و از اول مغرب حاضر شوند و اگر نماز جماعت منعقد باشد اقتداء کنند و در صورتیکه مأذونی نباشد در همانجا نماز خود را فُرادی بخوانند مگر آنکه امر مهمّی پیش بیاید که ترک آن باعث ضرر مالی یا بدنی باشد یا ایجاد زحمت بنماید- البته شبهای دیگر هم اگر جلسه فقری منعقد باشد و بتوانند شرکت کنند پسندیده است.

۲. حضور در مجالس فقط برای اطاعت امر و تعظیم شعائر مذهبی و یاد خدا و استماع دستورات دینی و کمک برادران و رفع گرفتاری از برادر گرفتار باشد و منظور مادّی و استفادهٔ دنیوی نباشد چون مخالف وجههٔ عبادت است و اجر و اثر معنوی از بین می‌رود.

۳. در مجالس فقری از ابتدای ورود سکوت داشته و به یاد خدا و استماع دستورات که گفته می‌شود یا از کتاب خوانده می‌شود مشغول باشند و رعایت احترام مجلس و مأذونی را که در مجلس حاضرند به سکوت برگزار کنند و بر فرض هم کتابی خوانده نشود یا مأذونی هم در مجلس نباشند باز هم صاحب مجلس را که خدا و بزرگان دین می‌باشند حاضر و ناظر دانسته حال مراقبه را از دست نداده و ساکت باشند چون مذاکرات بین الاثنین و نجوی یا مذاکرات بین چند نفر باعث تفرقهٔ حواس خودشان و دیگران می‌شود و مانع حضور قلب و توجّه به خدا و خلاف احترام مجلس و صاحب مجلس می‌باشد.

۴. مذاکرات دنیوی به هیچ وجه در مجالس فقری شایسته نیست و کسانی هم که کار ضروری دارند یا مطلب لازمی را می‌خواهند مذاکره نمایند پس از ختم مجلس و برگزاری فاتحهٔ مجلس انجام دهند مگر آنکه کار فوری فوتی یا امر ضروری برای خدمت بفقراء و رفع حوائج آنان باشد.

۵. کسانی که در مجلس فقری حاضر می‌شوند در بین مجلس و قبل از خواندن فاتحه حرکت نکنند و متفرّق نشوند چون باعث بهم خوردن مجلس و تفرقهٔ حواس دیگران می‌باشد.

۶. چون منظور اصلی از انعقاد مجالس مذهبی یاد خدا و توسّل به بزرگان دین است آنچه مخالف این امر یا باعث تشتّت حواس حاضرین و بازداشتن آنها از این منظور باشد انجام ندهند.

۷. مصافحهٔ فقری از عبادات است و مؤمنین را به یاد وجههٔ ایمانی و عهد و پیمان خدائی می‌اندازد و باید طرفین با نهایت صفای قلب و صمیمیت مصافحه نمایند نه آنکه تنها دست دادن ظاهری باشد و اجرهای زیادی که برای مصافحه در اخبار رسیده موقعی است که از روی خلوص نیت باشد و هر یک از طرفین که محبّت او بیشتر باشد اجر او زیادتر بلکه نه دهم اجر برای او و یک دهم برای کسی است که خلوص و محبّت او کمتر باشد. برادران دینی این امر را در نظر داشته و صفای ظاهر را با صفای قلب توأم نمایند. ولی در مجالس فقری در بین مجلس که همه مشغول یاد خدا و متوجّه بوجههٔ غیبی هستند مصافحه ننمایند چون مانع توجّه دیگران می‌شود و اگر هم کسی مجبور باشد که در بین حرکت کند بدون مصافحه و با حال سکوت حرکت کند که مانع حال توجّه دیگران نگردد.

۸. حضور غیر فقراء در مجالس عمومی فقری مانعی ندارد خواه برای تحقیق مذهبی یا تاریخی و یا به منظورهای دیگر باشد چون آنچه فقراء دارند مطابق دستورات شرع مطهر می‌باشد و کسانی هم که قصدشان تحقیق باشد بهتر به حقیقت امر واقف می‌گردند.

۹. تفوّه به آنچه خلاف ظاهر شرع و دستور بزرگان باشد برای هیچ فقیری نزد فقیر یا غیر فقیر روا نیست چون شنونده گمان خواهد کرد که گفته‌های او عقیدهٔ فقری است و عمومیت دارد و باعث خرابی حال او یا فساد عقیده یا دور شدن از حقیقت خواهد شد و گناه آن برای کسی است که آن گفته‌های خلاف را اظهار داشته است.

۱۰. اعمال خلاف که خدای نکرده از فقیر صادر شود اضافه بر آنکه برای خودش گناه محسوب می‌شود باعث اعتراض بیگانگان بر اصل فقر و سلسله است و باعث تجرّی دیگران نیز می‌باشد از این رو مؤاخذه و مسؤولیت شخص فقیر نزد خدا در ارتکاب معصیت به مراتب بیش از دیگران است. پس برادران و خواهران دینی باید کاملاً مراقب باشند که رفتار خلاف شرع از آنان صادر نشود که باعث سخط خداوند و غضب پیغمبر خدا و بزرگان دین می‌باشد.

۱۱. سئوال کردن و درخواست کمک مالی از دیگران بطور کلّی خلاف شرع و مخصوصاً برای کسی که دعوی فقر می‌کند گناه بزرگ و حرام است شخص فقیر نباید چشم طمع بدست دیگران داشته باشد بلکه فقط فقیر الی الله باشد و ترک کار نکند که بیکاری و تنبلی سبب ارتکاب اعمال خلاف مانند

سئوال می‌گردد. خاصّه در مجالس فقری که ممکن است فقیر و بیگانه در آنجا حاضر باشند سبب هتک حیثیت خودش و فقراء می‌گردد و کسی هم که سئوال و درخواست کمک در آن مجلس بکند باید او را منع نمایند و نهی کنند و بلکه کمک هم به او نکنند و اگر ترک نکند اجازه ندهند که در مجالس فقری حاضر شود تا برای همیشه سرمشق گردد و اگر گاهی فقراء کسی را محتاج کمک مالی بدانند چند نفر بطور محرمانه که همه کس نفهمند و آبروی او هم حفظ شود با نهایت احترام به او اهداء نمایند مانعی ندارد ولی بطور کلّی سؤالی جایز نیست و اگر کسی در آن مجالس سؤالی کند به او کمک ننمایند.

۱۲. گرفتاریهائی که برای ما فقراء پیدا می‌شود برای این است که بوظائف عمل نمی‌کنیم و همهٔ ما از برادران و خواهران در عمل به دستورات کوتاهی داریم از این رو دچار گرفتاریهای گوناگون می‌شویم و دعا و توسّل هم اجابت نمی‌شود.

ما اگر به وظائف خود رفتار کنیم خداوند هم دعاهای ما را می‌پذیرد: **وَ لَوْ اَنَّ اَهْلَ اَلْقُرى اٰمَنوُا وَ اَتَّقَوْا لَفَتَحْنا عَلَيهِمْ بَرَكاتٍ مِنَ اَلسَّماءِ وَ اَلْاَرْضِ**[۲] مخصوصاً کدورت و افسردگی بین مؤمنین باعث عدم اجابت دعا و سخط بزرگان دین است. امیدوارم خداوند حال تنبّه به همهٔ ما عنایت فرماید که بتوانیم موانع اجابت دعا را مرتفع نمائیم. از همهٔ برادران دینی و خواهران ایمانی درخواست دعا دارم که خدا توفیق بندگی و اطاعت اوامر عنایت فرماید. و السّلام علینا و علی عباد الله الصّالحین. نیمهٔ شعبان المعظّم ۱۳۹۶ روز تولّد حضرت قائم عجّل الله فرجه مطابق ۲۱ مرداد ماه ۱۳۵۵.

فقیر سلطانحسین تابنده

---

۱. سورهٔ ذاریات، ایهٔ ۵۵. یادآوری کن، همانا یادآوری به مؤمنان سود دهد.

۲. سورهٔ اعراف، ایهٔ ۹۶. و اگر مردم شهرها ایمان می‌آوردند و پرهیزکاری می‌کردند هراینه بر آنها برکتهائی از آسمان و زمین می‌گشودیم.

دستور ۱۵ شعبان ۱۳۹۶ (۱۳۵۵/۰۵/۲۱)

حضرت حاج سلطانحسین تابنده بیدختی گنابادی رضاعلیشاه ثانی طاب ثراه

بسم الله الرّحمن الرّحیم و به نستعین

هو

۱۲۱

خدمت آقایان اخوان سلام عرض و توفیق همه را از خداوند خواستارم و چون تذکّر برای مؤمنین نافع است که فرموده: **وَ ذَكِّرْ فَاِنَّ ٱلذِّكْرى تَنْفَعُ ٱلْمُؤْمِنِينَ**[۱] و به اضافه بسیاری از اخوان مبتدی می‌باشند لذا مطالب زیر تذکّراً عرضه داشته می‌شود:

۱. از حضور در جلسات فقری لیالی جمعه و دوشنبه که در همهٔ ازمنه مورد توجّه بزرگان بوده غفلت نکنند و قدر بدانند و هر کاری داشته باشند حتّی الامکان در آن موقع ترک کنند و از اول مغرب حاضر شوند و اگر نماز جماعت منعقد باشد اقتداء کنند و در صورتیکه مأذونی نباشد در همانجا نماز خود را فُرادی بخوانند مگر آنکه امر مهمّی پیش بیاید که ترک آن باعث ضرر مالی یا بدنی باشد یا ایجاد زحمت بنماید- البته شبهای دیگر هم اگر جلسه فقری منعقد باشد و بتوانند شرکت کنند پسندیده است.

۲. حضور در مجالس فقط برای اطاعت امر و تعظیم شعائر مذهبی و یاد خدا و استماع دستورات دینی و کمک برادران و رفع گرفتاری از برادر گرفتار باشد و منظور مادّی و استفادهٔ دنیوی نباشد چون مخالف وجههٔ عبادت است و اجر و اثر معنوی از بین می‌رود.

۳. در مجالس فقری از ابتدای ورود سکوت داشته و به یاد خدا و استماع دستورات که گفته می‌شود یا از کتاب خوانده می‌شود مشغول باشند و رعایت احترام مجلس و مأذونی را که در مجلس حاضرند به سکوت برگزار کنند و بر فرض هم کتابی خوانده نشود یا مأذونی هم در مجلس نباشند باز هم صاحب مجلس را که خدا و بزرگان دین می‌باشند حاضر و ناظر دانسته حال مراقبه را از دست نداده و ساکت باشند چون مذاکرات بین الاثنین و نجوی یا مذاکرات بین چند نفر باعث تفرقهٔ حواس خودشان و دیگران می‌شود و مانع حضور قلب و توجّه به خدا و خلاف احترام مجلس و صاحب مجلس می‌باشد.

۴. مذاکرات دنیوی به هیچ وجه در مجالس فقری شایسته نیست و کسانی هم که کار ضروری دارند یا مطلب لازمی را می‌خواهند مذاکره نمایند پس از ختم مجلس و برگزاری فاتحهٔ مجلس انجام دهند مگر آنکه کار فوری فوتی یا امر ضروری برای خدمت بفقراء و رفع حوائج آنان باشد.

۵. کسانی که در مجلس فقری حاضر می‌شوند در بین مجلس و قبل از خواندن فاتحه حرکت نکنند و متفرّق نشوند چون باعث بهم خوردن مجلس و تفرقهٔ حواس دیگران می‌باشد.

۶. چون منظور اصلی از انعقاد مجالس مذهبی یاد خدا و توسّل به بزرگان دین است آنچه مخالف این امر یا باعث تشتّت حواس حاضرین و بازداشتن آنها از این منظور باشد انجام ندهند.

۷. مصافحهٔ فقری از عبادات است و مؤمنین را به یاد وجههٔ ایمانی و عهد و پیمان خدائی می‌اندازد و باید طرفین با نهایت صفای قلب و صمیمیت مصافحه نمایند نه آنکه تنها دست دادن ظاهری باشد و اجرهای زیادی که برای مصافحه در اخبار رسیده موقعی است که از روی خلوص نیت باشد و هر یک از طرفین که محبّت او بیشتر باشد اجر او زیادتر بلکه نه دهم اجر برای او و یک دهم برای کسی است که خلوص و محبّت او کمتر باشد. برادران دینی این امر را در نظر داشته و صفای ظاهر را با صفای قلب توأم نمایند. ولی در مجالس فقری در بین مجلس که همه مشغول یاد خدا و متوجّه بوجههٔ غیبی هستند مصافحه ننمایند چون مانع توجّه دیگران می‌شود و اگر هم کسی مجبور باشد که در بین حرکت کند بدون مصافحه و با حال سکوت حرکت کند که مانع حال توجّه دیگران نگردد.

۸. حضور غیر فقراء در مجالس عمومی فقری مانعی ندارد خواه برای تحقیق مذهبی یا تاریخی و یا به منظورهای دیگر باشد چون آنچه فقراء دارند مطابق دستورات شرع مطهر می‌باشد و کسانی هم که قصدشان تحقیق باشد بهتر به حقیقت امر واقف می‌گردند.

۹. تفوّه به آنچه خلاف ظاهر شرع و دستور بزرگان باشد برای هیچ فقیری نزد فقیر یا غیر فقیر روا نیست چون شنونده گمان خواهد کرد که گفته‌های او عقیدهٔ فقری است و عمومیت دارد و باعث خرابی حال او یا فساد عقیده یا دور شدن از حقیقت خواهد شد و گناه آن برای کسی است که آن گفته‌های خلاف را اظهار داشته است.

۱۰. اعمال خلاف که خدای نکرده از فقیر صادر شود اضافه بر آنکه برای خودش گناه محسوب می‌شود باعث اعتراض بیگانگان بر اصل فقر و سلسله است و باعث تجرّی دیگران نیز می‌باشد از این رو مؤاخذه و مسؤولیت شخص فقیر نزد خدا در ارتکاب معصیت به مراتب بیش از دیگران است. پس برادران و خواهران دینی باید کاملاً مراقب باشند که رفتار خلاف شرع از آنان صادر نشود که باعث سخط خداوند و غضب پیغمبر خدا و بزرگان دین می‌باشد.

۱۱. سئوال کردن و درخواست کمک مالی از دیگران بطور کلّی خلاف شرع و مخصوصاً برای کسی که دعوی فقر می‌کند گناه بزرگ و حرام است شخص فقیر نباید چشم طمع بدست دیگران داشته باشد بلکه فقط فقیر الی الله باشد و ترک کار نکند که بیکاری و تنبلی سبب ارتکاب اعمال خلاف مانند

سئوال می‌گردد. خاصّه در مجالس فقری که ممکن است فقیر و بیگانه در آنجا حاضر باشند سبب هتک حیثیت خودش و فقراء می‌گردد و کسی هم که سئوال و درخواست کمک در آن مجلس بکند باید او را منع نمایند و نهی کنند و بلکه کمک هم به او نکنند و اگر ترک نکند اجازه ندهند که در مجالس فقری حاضر شود تا برای همیشه سرمشق گردد و اگر گاهی فقراء کسی را محتاج کمک مالی بدانند چند نفر بطور محرمانه که همه کس نفهمند و آبروی او هم حفظ شود با نهایت احترام به او اهداء نمایند مانعی ندارد ولی بطور کلّی سؤالی جایز نیست و اگر کسی در آن مجالس سؤالی کند به او کمک ننمایند.

۱۲. گرفتاریهائی که برای ما فقراء پیدا می‌شود برای این است که بوظائف عمل نمی‌کنیم و همهٔ ما از برادران و خواهران در عمل به دستورات کوتاهی داریم از این رو دچار گرفتاریهای گوناگون می‌شویم و دعا و توسّل هم اجابت نمی‌شود.

ما اگر به وظائف خود رفتار کنیم خداوند هم دعاهای ما را می‌پذیرد: **وَ لَوْ اَنَّ اَهْلَ الْقُرى اٰمَنوُا وَ اتَّقَوْا لَفَتَحْنا عَلَیهِمْ بَرَکاتٍ مِنَ السَّماءِ وَ الْاَرْضِ**[۲] مخصوصاً کدورت و افسردگی بین مؤمنین باعث عدم اجابت دعا و سخط بزرگان دین است. امیدوارم خداوند حال تنبّه به همهٔ ما عنایت فرماید که بتوانیم موانع اجابت دعا را مرتفع نمائیم. از همهٔ برادران دینی و خواهران ایمانی درخواست دعا دارم که خدا توفیق بندگی و اطاعت اوامر عنایت فرماید. و السّلام علینا و علی عباد الله الصّالحین. نیمهٔ شعبان المعظّم ۱۳۹۶ روز تولّد حضرت قائم عجّل الله فرجه مطابق ۲۱ مرداد ماه ۱۳۵۵.

فقیر سلطانحسین تابنده

۱. سورهٔ ذاریات، ایهٔ ۵۵. یادآوری کن، همانا یادآوری به مؤمنان سود دهد.
۲. سورهٔ اعراف، ایهٔ ۹۶. و اگر مردم شهرها ایمان می‌آوردند و پرهیزکاری می‌کردند هراینه بر آنها برکتهائی از آسمان و زمین می‌گشودیم.